

kan blive overladt til Universitetslærerne. Det havde været en let Sag at gøre Reklame med den, thi der er Frisind nok blandt de yngre Universitetskræfter og ogsaa blandt en Del af de ældre til at føre Sagen frem, men vi have undgaaet enhver Fristelse dertil for at faa Sagen ind i et roligt Spor, ogsaa af den Grund vil jeg søge at undgaa en Afstemning om dette Spørgsmaal i Aar. Jeg erkender, at der ikke fra min eller andres Side er gjort noget for at oplyse Finansudvalgets Medlemmer eller det Parti, hvortil jeg hører, om Sagens Betydning, inden den forelaa her, men jeg haaber, at de Taler, som ere holdte her ved 3dje Behandling, ville afsætte den Frugt, at naar Sagen bliver genoptagen til Efteraaret, vil den finde dybere Forstaaelse hos den ærede Minister og Finansudvalget, end den viser sig at have fundet i det forløbne Aar.

Berntsen: Det er efter min Formening en noget uheldig Fremgangsmaade, man Aar efter Aar er kommen ind paa og fortsætter med ogsaa i Aar, at det ærede Finansudvalg møder her ved Finanslovens 3dje Behandling med ikke mindre end 225 Ændringsforslag, hvoraf adskillige angaa ganske ny Spørgsmaal. Og med den korte Frist, der gives Medlemmer her, der ikke sidde i Finansudvalget, er der kun saare ringe Tid til at sætte sig ind i hele den Række Spørgsmaal, hvoraf som sagt en Del er ny. Jeg retter ikke denne Anke mod det ærede Finansudvalg alene, men jeg retter den ogsaa mod den ærede Regering. Jeg mener ikke, at det er ganske korrekt, at Ministeriet fremkommer med en hel Række Forslag i den 11te Time. Det var rigtigere, om de ærede Ministre hver for sig havde deres Forslag behandlede saaledes, at de kunde fremsætte dem i rette Tid, saa de større Spørgsmaal i hvert Fald kunde undergives et Par Behandlinger her i Tinget. Jeg vil derfor henstille til det ærede Finansudvalg i Fremtiden at søge at sætte en Stopper for, at Ministrene komme til Finansudvalget lige i det sidste Øjeblik med en hel Række ny Forslag. Det er ikke hensynsfuldt, mener jeg, over for Tingets Medlemmer her, at man i den Grad opdynger mangfoldige Af-

gørelser til Finanslovens 3dje Behandling her i Tinget. Jeg har gjort denne Henstilling før, og jeg skal ikke blive træt af at gentage den. Man siger jo, at man kan spytte paa en Sten saa længe, til den bliver vaad, og det var jo ogsaa muligt, at man her kunde gøre sine Anker gældende saa længe, at man kunde faa Ørenlyd hos de Mænd, der raade over denne Sag. Men nu skal man jo tage Stilling til de Spørgsmaal, der foreligge. Jeg skal derfor tillade mig ganske kort at omtale enkelte af de Spørgsmaal, her foreligge til Behandling, og jeg vil da tillade mig at gøre et Par Bemærkninger til det Spørgsmaal, der nu er blevet fremdraget af den sidste ærede Taler (Osc. Hansen) angaaende de 2,000 Kr., som man ønsker bevilgede til Afholdelsen af Foredrag af almen oplysende Indhold af universitetsdannede Mænd. Jeg skal ikke komme dybere ind paa dette Forhold, da Forslaget er stillet af den ærede Minister og af ham taget tilbage; saa har Sagen jo for denne Finanslovs Vedkommende mistet sin aktuelle Betydning. Men det er for Fremtidens Skyld, jeg gerne vilde gøre et Par Bemærkninger for at reservere min Stilling over for dette Spørgsmaal. Det er ganske vist ikke altid saa let at blive klog paa de Stemninger, der raade her i dette Ting. De veksle noget. Men jeg har faaet Indtryk af, at der var en ikke ringe Stemning her i Tinget mod de Penge, der allerede ere bevilgede til Afholdelsen af Foredrag af forskellig Art, fordi de Foredrag, der bleve holdte, ikke gjorde den tilsigtede Nytte, og i hvert Fald ikke havde den Betydning, som de tidligere havde haft. At man nu skulde gaa videre, forekommer mig imidlertid ret mærkeligt. Det minder mig om det gamle Eventyr om Dragerne, naar man hugger et Hoved af dem, gror der straks et nyt ud. Dette er efter min Formening vokset ret hurtigt frem. Den sidste ærede Taler, som jo særlig har rejst dette Spørgsmaal og har levende Interesse for det, oplyste os om, at denne Sag er i sin allerspædste Begyndelse. Der er 2—3 universitetsdannede Mænd, der, saa vidt jeg ved, ikke ere ansatte ved Universitetet, men som have Ret til at holde Forelæsninger ved Universitetet — deriblandt ogsaa den